

Moj je kruh!

Urno race proč bežite,
Ve nikoli niste síte!
Da-si vas prerad imam,
Vender kruh bom jedel sam.

Dosti je na tleh še paše
Za široke kljune vaše,
Moj je voz in moj je kruh,
Za prošnjé sem vaše gluh.

A petelin nič ne prósi,
On se zmirom moško nósi.
In če kaj drobtin dobí,
Pa zapôje: kikerí!

Ve pa nelepó kričíte,
Torej urno proč bežite!
Moj je voz in moj je kruh,
Za prošnjé sem vaše gluh.

Fr. Krek.

Velikanoč.

Oj otroci moji ljubi, kdo se pač ne veseli lepih velikonočnih praznikov! Izvestno uganem, da se jih tudi vi veselíte, zelo zelo veselíte, in kaj bi se jih ne, saj je ta čas najlepši izmej ostalega leta. Kako lepo in prijetno nas vže vabi vzpomladansko solnce vsaki dan vèn v prosto naravo božjo, da se tù veselimo stvarstva božjega, pomlajene prirode, ki se takó bujno razvíja ter nam vže nosi vsakovrstnih lepih in dehtečih cvetic, ki je tako radi trgáte in spletáte v šopke, da je ponesete očetu in materi v prijetno darilce. Kdo vam bi pač ne privoščil tega nedolžnega veselja! Saj, kdor ima nedolžno sreé, tega veseli in zanima vsaka, bodi si še tako priprosta cvetica. A velikonočni prazniki imajo za vsacega človeka še neko posebno veselje, bodi si vže star ali mlad, vsacemu se vzradostí sreé, ko čuje veseli glas: velikanoč je tù!